

Preizkušnja

Bil je dan kot vsi, pa vendar drugačen. Bilo je nekje sredi oktobra in v čudovitem sončnem dnevu nas je čakala prva velika preizkušnja.

Stale smo pred prosekuro in se s strahom ozirale v vrata, na katerih se je točno ob enih prikazala patologinja. Zdrznile smo se: »Pa menda vendar ne bo delalo obdukcije to drobno ljubko bitje, ki ga pri predavanjih vse tako občudujemo?!«

»Dekleta, kar naprej! Dobre sestre morajo vse spoznati!«

Stopile smo v sobo, sredi katere je stala kamnita obdukcijaska miza. Na njej je ležalo pomodrelo truplo enoletne deklice. Močan duh po razkužilu in mrtvo telesce sta me čudno presunila. Pričelo se mi je vrteti in nenehoma sem se spraševala:

»Zakaj prav otroka? Zakaj ga bo obducirala ženska, ona, ki je tudi mati? Zakaj?« V meni se je porajalo sto vprašanj, toda na nobeno nisem znala odgovoriti.

Čudna megla se mi je predla pred očmi. Pričela sem globoko dihati, da bi preganala slabost. Njen glas je prihajal v mojo zavest kot odmev:

»Poglejte, dekleta,« v rokah je držala otrokovo lobanjo, »tu je velika in tu mala mečava . . . Če je kateri slabo, naj gre ven!«

Videla sem še okrvavljene, prej snežno bele rokavice in preiskujoči strežnikov pogled, ki se mi je posmehoval, nato pa so mi kolena klecnila in morala sem zbežati iz sobe — prvič.

Ko sem se dodobra nadihala svežega zraka, sem se vrnila v obdukcijsko sobo. Patologinja je držala v rokah skalpel in pravkar naredila precizen rez prek vratu in prsi do epigastričnega kota.

»Ta punčka je imela pljučnico. Oglejte si pljuča! Leva stran je brez leska. Vidite? Srce, aorta, vena, vranica, jetra, maternica . . .«

Tedaj se mi je — drugič pošteno zavrtelo in spet sem morala ven. Hotela sem vzdržati in sem se znova vrnila. Radovedno sem gledala v trebušno in prsno votlino ter včasih ujela smejoče se strežnikove oči, katerih pogled je tako zelo bolel!

»Tu je sečni mehur in tu sta uretra, ki potekata od ledvic ter vstopata zadaj v mehur . . .«

Hotela sem nekaj vprašati, pa sem še v zadnjem hipu ujela kljuko in odtavala na prosto — tretjič.

Sesedla sem se na klop v parku in najraje bi bila zajokala. Bilo me je sram, da nisem vzdržala in na prsi mi je pritiskalo tako čudno.

»Kako ljubek otrok, pa smo ga tako razrezali. Še dobro, da ne more ničesar čutiti in da nikoli več ne bo ničesar čutil! Deklica je mrtva! Morali so jo obducirati!« Nenehno sem se prepričevala. Govorila sem si: »Morali, morali!«

Čeprav smo samo gledale in se prvič zagledale v odprto človeško telo, sem se čutila soudeleženo. Sklenila sem, da bom vzdržala, ker hočem in moram postati medicinska sestra.

Dragica J u v a n
Zdravstvena šola Slovenj Gradec